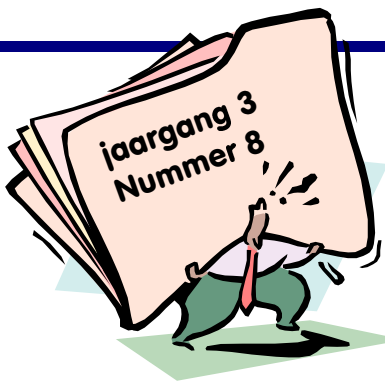

FAMILIE ELDERSON

*Met onder andere:
Bladmuziek van Paul mc. Cartney
Hoe je stroopwafels snijdt...*

en verder:

- Het eerste deel van het vervolgverhaal: "De verwarrende tijd".
- De eerste verslagen van Oom Aad en Oom Martien uit WO II.
- Het verhaal over de legendarische tante

Bets.

- Spoken aan de Dordtsestraatweg.
- Marjolein in Hollywood.

INLEIDING DOOR MARjolijn

Ha Familie!

Ja, bij de samenstelling van deze editie van weer een nieuwe Infamilie gebeurden er vreemde dingen, heel vreemde dingen. En ook de redactie van de schoolkrant van Calvijn heeft het er moeilijk mee gehad... Hoe het komt, ik weet het niet. Misschien is het mijn leeftijd. Zo rond de vijftien jaar gebeuren er allemaal vreemde dingen, ik hoor er meer over. Maar die maken geen familieblad. En van spoken hebben ze al helemaal geen last. Zoals sommigen van jullie wel weten repeteert er al een paar maanden een band in de garage van Oma Attie. Wij dachten dat ze er wel van wist, maar blijkbaar toch niet. Af en toe verdween er een stroopwafel (als we even pauze namen) en ze hoorde vreemde geluiden uit haar garage komen over ironische dingen, muren die naar beneden vallen en dingen die naar haar toe draaiden. 'waar heeft ze het over?' Ik hoor het ju denken. Nou Henk, ik en Rosanne vormen met nog twee anderen sinds een paar maanden een bandje, die gaan optreden in september. Nou doen we onder andere Ironic, I turn to you en Breakdown the wall. Maar dat ze het zo zou opvatten, nee, dat hadden we niet verwacht. Want de redactie ontving meteen een angstaanjagend gedicht over spoken aan de Dordtsestraatweg... Meteen hebben we haar uitgenodigd om te komen luisteren naar het optreden, misschien dat het dan iets duidelijker wordt...

En dan nog meer... Er schijnt nu ook iets met de tijd in de war te zijn. Raar maar waar: Toen ik in groep acht zat schreef Terry voor mijn klas een verhaaltje dat *de verwarrende tijd* heette. Toen vond ik het natuurlijk schitterend, maar nu begint het een beetje angstaanjagend te worden. Misschien was het verbeelding, maar toen ik even bezig was met deze Infamilie, vloog de map waar het verhaal in zat uit de boekenkast en viel neer voor mijn neus. Vanzelf ging hij open en tot mijn stomme verbazing kwam de map overeind en vloog zo de computer in! En toen ik na een paar dagen bijkomen weer eens aan de Infamilie durfde te werken, stond het eerste deel van het verhaal in de Infamilie! Blijkbaar moet onze familie hetzelfde overkomen ofzo, ik weet het niet, ik weet het echt niet meer, maar voor de veiligheid heb ik het er maar uit gelaten, en komt er een ander vervolghet verhaal in een paar volgende Infamilies. Van de schrik heeft Rosanne deze editie ook niks meer kunnen schrijven en heeft twee weken op bed gelegen om bij te komen!

Vervolgens, toen ik de Infamilie bijna afhad, moest ik ook nog een verhaal schrijven voor de schoolkrant. En wat er toen gebeurde was echt niet te geloven, voor ik het wist belandde ik in Hollywood! Lees het zelf maar, op pagina 6 en 7.

Ik zal maar niet beginnen over wat jullie in de Infamilie wilden op de verjaardag van Ingrid...

Maar voor de rest is het wel gezellig om in de redactie te zitten hoor, ju hoeft niet ineens bang te worden ofzo...

Veel leesplezier! En niet vergeten te schrijven hè?

INHOUDSOPGAVE

INHOUD	DOOR	PAGINA
VOORPLAAT	MARJOLEIN	1
INLEIDING	MARJOLEIN	2
INHOUDSOPGAVE	MARJOLEIN	3
BRIEF VAN MARTIEN AAN AAD UIT DE OORLOGSTIJD	OOM MARTIEN	4
SPOKEN!	OMA ATTIE	5
MARJOLEIN IN HOLLYWOOD	MARJOLEIN	6 - 7
BRIEF 2: HENK AAN AAD	HENK	8
FAMILIEAGENDA	MARJOLEIN	9
BRIEF 3: HENK AAN AAD	HENK	10
PAUL MC. CARTNEY: YESTERDAY	PAUL MC CARTNEY/ MARJOLEIN	11
HET VERHAAL OVER DE LEGENDARISCHE TANTE BETS	OMA ATTIE	12 - 13
MOPPENTRRRRRRRRRRROMMEL	MARJOLEIN	14
PRIKBORD (MET HOE JE STROOPWAFELS SNIJDT)	MARJOLEIN	15
SYLVAN	MARJOLEIN	16

E - mail voor kopij:

E - mail Marjolein:

E - mail Herman:

Tel. thuis:

Tel. Marjolein:

Tel. Herman:

Adres redactie:

Infamilie@hetnet.nl

Eldergast@hetnet.nl

I_love_Kai@hotmail.com

H_Elderson@hetnet.nl

0180 - 621565

06 - 18495144

06 - 53353903

Aak 35

2991 DA Barendrecht

(o.v.v. "Infamilie")

Willen diegenen die de Infamilie niet vanaf het begin ontvingen, hun verjaardagen doorgeven aan de redactie, voor in de familieagenda.

Abonneren? Brieven kunnen naar de bovenstaande (e-mail-)adressen worden gestuurd.

Kopij is altijd welkom! Gedichten, verhalen over belevenissen, moppen, foto's, muziek of gewoon een mooie tekening van één van de kinderen, het maakt niet uit hoe gek je het verzint, wij geven het een plaatsje in de Infamilie. Tenslotte zijn jullie degenen die de Infamilie mogelijk maken.

Hier begint de brievenwisseling tussen Henk, Aad en Martien Elderson
in de oorlogstijd. Vanaf nu staan er in elke Infamilie
een paar brieven tussen deze drie. In goede volgorde uiteraard!

Brief 1, Hoes 6, Martien aan Aad.

Königslutter, 2 Aug. 1943

Hoewel het nu niet zoo heel onverwacht kwam, was ik toch heel verbaasd reeds nu post uit Duitsland van je te ontvangen. Dat is nog gauw gegaan, zeg! Leuk lijkt me zoo'n verjaardagscadeautje! Maar ja, je zit er nu eenmaal mee, dus maak ervan wat ervan te maken is. Zoo bijzonder schijn je het niet getroffen te hebben, 65 man in zoo'n hokkie! Dat zal me een keet zijn met die hitte van de laatste weken. Als je er soms kans ziet weg te komen, in Königslutter is ook werk genoeg te krijgen hoor, en betere behuizing ook, al wordt dat door de vele geëvacueerden wel wat moeilijk de laatste tijd. Als je een gaatje ziet, geef dan een seintje, dan stel ik me hier met het Arbeitsamt in verbinding en dat brengt de zaak dan wel aan het rollen. Ook hier heeft de brutale de halve wereld, dank daar maar aan.

Wat je koffer betreft, stuur die maar naar me toe, hoor, het sleuteltje stuur je maar per aangetekende brief; rol het in een stukje papier zodat het als sigaret of cigarillo aanvoelt, dan gaat dat gesmeerd! (Links boven op het couvert schrijf je "Einschreiben", plak er 42 Pfennig porto op en breng hem naar het postkantoor, waar ze je er een ontvangstbewijs voor geven).

Heb je nog muziekinstrumenten meegenomen? Dat is ook rot hè, dat je je klarinetstudies moet onderbreken. En je Oud en Nieuw-relaties verbroken, alles hopeloos. A propos, hoe was je vakantie? Ging het weer nogal en was het leuk in Putten?

Hoe zag het er thuis uit toen je wegging? Alles goed? En hoe namen de oudjes het op dat je wegging? Is Johan nog thuis of was hij alweer naar Rotterdam vertrokken? Ik zou het maar akelig vinden als moeder alleen overblijft. Zou ze eigenlijk Annie naar Den Haag moeten halen! Was Vader al meer over zijn werk te spreken, of wil dat nog altijd niet vloten!

O ja, wat voor werk doe je nu eigenlijk? Schepen bouwen, of is het meer lijntrekkerswerk! Ik kan nog steeds niet uit de vacantiestemming komen. Gisteren heb ik weer een vrije dag genomen en ben naar Helmstedt gegaan om voor een vriend de verlofpapieren in orde te maken (die knul gaat vanavond voor 2 weken naar huis om zijn kappersexamen te doen). Ik wilde ook nog pasfoto's laten maken, maar de fotografen waren gesloten. En er was nergens bier te krijgen, en geen ijs en geen behoorlijke koffie met melk. Op het station werd leidingwater in bierglazen geserveerd. Gratis! En dat alles nadat ik 's-morgens de trein gemist had en de fiets die ik leende om toch nog bijtijds te zijn, kapot was gegaan. Dat was echt het Derde Rijk op zijn best! Maar hier in K'lutter tappen ze nog en daarom treuren we nog niet.

Adri, het ga je goed, laat gauw wat van je horen en zie toe dat je overgeplaatst wordt! Je hoeft voorlopig alleen maar te schrijven of je liever hierheen zou komen, dan ga ik al aan het werk.

Tot een volgende brief en veel groeten en een poot van Martien.

Het spookt, het spookt,
het spookt in mijn huis,
Het is er, het is er,
het is er niet pluis.

't Is gek om te zeggen, maar toch,
ja het schijnt
dat er van alles zomaar verdwijnt.
Een blikje voor matzes, oranje en gehoekt,
het stond in mijn kast, en nu is het zoek.
Een stel leuke bordjes, met folkloremotieven,
is nergens te vinden, wat mij zeer doet grieven.
En dan was er zondag die zonnebril,
die loopt toch niet weg zonder dat ik het wil?
Ook brandt er soms 's ochtends onverwacht licht,
wie heeft dat ontstoken, de deur was toch dicht.
Heus mensen, ik kan het niet anders verklaren
dan dat er hier dag en nacht spoken rondwaren.

Of of of

Is er misschien met mijzelf iets fout?
Word ik misschien een klein beetje oud?
Kan 't zijn dat ik niet zo precies meer weet
wat ik gisterenavond deed,
dat ik zelf 't licht niet heb uitgedaan
toen ik 's avonds naar bed was gegaan?
Heb ik iets op 'n gekke plaats gelegd,
en komt het daarom niet meer terecht?

Het spookt, o het spookt, ja het spookt in mijn huis,
Het is er, het is hier, met mij is 't niet pluis!

MARJOLEIN IN HOLLYWOOD...

Hollywood, dat was het thema van de vorige schoolkrant. Raar vond ik dat, waarom krijgen we zo'n raar thema? Vooral omdat ik me altijd zo vreselijk verdiep in het onderwerp. En waarom Hollywood, gebeurt er niets in Nederland dan, hallo zeg, dacht ik, Hollywood. Da's ver. Weet ik daar wat van dan? Nou ja, vooruit dan maar, dacht ik en pakte pen en papier. Al deed ik het alleen maar omdat ik die schatjes van een hoofdredactrices een plezier wilde doen. Vol goede moed ging ik schrijven. Na een half uur had ik al wel één woord op papier staan:

“HOLLYWOOD.”

Ik had een kwartier zitten denken wat voor openingszin ik nou weer moest verzinnen. Uiteindelijk had ik iets heel raars: «*Dit stukje gaat over Hollywood, want dit is het thema van deze schoolkrant* » Ik weet nu zeker dat de hoofdredactrices nog nooit zo'n ongelofelijk afgezaagde beginzin hebben gezien. Toen dit na twee uur nog steeds het enige was dat ik had opgeschreven, vond ik het tijd voor maatregelen. Ik schonk wat te drinken in, keilde het in één slok naar binnen en proestte het vervolgens weer uit. Ik kreeg ineens een grandioos idee. Ik stormde met raketvaart de trap op en voelde niet eens dat mijn zusje daardoor van de trap donderde. Ik pakte de atlas en ging eens kijken waar Hollywood ergens lag. Tot mijn verbazing stond het er nog in ook. Oei. Dat viel tegen. In Amerika. (Mijn aardrijkskunde is nooit zo best geweest.) “Zo. Wat zijn wij hier aan het doen?” Ai. Mijn vader. Die mocht dus even niks van mijn idee weten... “O, nou gewoon wat voor aardrijkskunde.” Mompelde ik. Kennelijk was dat genoeg, want hij ging alweer weg. Want als mijn ouders wisten wat ik van plan was... Nee, dat zouden ze vanzelf wel merken. Of niet natuurlijk. Met een knal sloeg ik de atlas dicht en gooide het terug in de kat. Ik trok vervolgens wat tijdschriften uit mijn la en bestudeerde een paar popsterren. Hm. Toch wat aan mijn houding doen. Na een minuut of tien had ik het door. Ik had dezelfde blik als Samantha Mumba, arrogantie inbegrepen. Even later sprong ik in bad en gooide een stuk of tien verschillende soorten shampoo in mijn haar. Na een uur klooiën met gel, haarlak wax en nog wat troep wist ik hetzelfde haar als Beyoncé te creëren. Nu nog de kleding van van Britney in de Stronger – clip en de stem van Anouk. Dat zou toch wel lukken? Ik miste nog een ding en dat was geld. Dat had ik wel nodig, voor de clipopname, navelpiercing en natuurlijk de vliegreis naar Hollywood. Ik bekeek mijn portemonnee. Niet zo dik. Ik schudde ermee. Op de grond lag een briefje van tien, drie stuivers, een gulden en een knoop van een blouse. In ieder geval niet genoeg voor een ticket. Wel VIP – plaatsen natuurlijk, want ik was tenslotte een nieuwe ster. Ik kreeg weer eens een idee. Meneer de Kooij ging toch volgend jaar met pensioen? Die kan wel wat missen, dacht ik. En van Van Veelen en Goos, en misschien van de Vogel kon ik misschien wel wat lospeuteren. Ik wist waar die woonden, dus brak ik 's nachts wel in, dacht ik. Misschien zou ik het nog wel terugbetalen. Als ik stinkend rijk was. Maar eerst oefenen. Ik zette de muziek keihard aan, pakte mijn gitaar erbij en begon mee te blèren. Eerlijk gezegd klonk het best aardig, maar ik moest natuurlijk wel mijn eigen liedje hebben. Ik had er al wat geschreven in de kerstvakantie, dus dat kwam wel goed uit. Ik bekeek ze stuk voor stuk. Ik koos uiteindelijk voor « Get down baby », een vrolijk up – temponummer met een lekker ritme, al zei ik het zelf. In hollywood weten ze wel wat met mensen zoals ik. (ik begon al bijna net zo arrogant te worden als Samantha.) Nu kwam het geld... Gna gna.

Je moest toch wat over hebben voor je carrière. Ik zette mijn spiegelende zonnebril op en trok wat zwarte kleren aan. Ik had toch talent, zelfs voor inbreken. Eerst de Kooij maar. Zachtjes sloop ik rond het huis. Het was al aardig donker. Ik pakte mijn fiets, en reed zo zachtjes mogelijk weg. Het was best eng hoor. Maar zodra ik het beeld van mezelf als popster weer voor me zag, kreeg ik weer een blijheidsaanval en racete door de straten. Ik was er. Het was toch wel spannend, mijn hart begon tien keer zo snel te kloppen. Voor mijn gevoel dan. Met trillende tenen en knikkende knieën zetten ik mijn fiets op slot, en durfde nauwelijks naar binnen te kijken. Hoe was ik in vredesnaam net zo zelfverzekerd geweest? “Nou meid, kom op, dit heb je er toch wel voor over? Ga dan!” zo sprak ik mezelf streng toe. Mijn hart bleek nog sneller te kunnen bonken en dat deed ‘ie dan ook. Langzaam draaide ik mijn hoofd richting raam. Gelukkig, ze waren niet thuis. Stel je voor dat ze wel thuis waren geweest en mij de hele tijd hadden zien shaken... En als ze dat wel waren? Als ze nou al in bed lagen? Als ik nou gepakt werd? Als... “Nee!” Zei ik tegen mezelf, “ze zijn niet thuis, en anders kan je niets gebeuren. Dan kwam je gewoon iets vragen over Duits.” Ik beende naar de deur en haalde mijn paperclip tevoorschijn. “Blijf rustig meid, blijf rustig.” probeerde ik mezelf te kalmeren. Hoewel dat niet erg hielp, had ik toch na tien minuten het slot open. Nu moest het gebeuren. Ik deed het dan ook zo snel mogelijk, racete door het huis en vond bij elkaar 948 gulden. Dat was wel genoeg, vond ik. Ik rende het huis uit. Ik wilde hier zo snel mogelijk weg. Met een knal sloeg ik de deur dicht en sprong op mijn fiets. Toen kreeg ik de schrik van mijn leven. Ze kwamen thuis. De Kooij en zijn vrouw. Ik stond doodsangsten uit, ik zag mezelf al zitten in de cel, van school getraptd... Maar toch ztte ik door. Ik werd binnenkort beroemd! De dag erna vloog ik naar Hollywood. Ik had een briefje thuis achtergelaten dat ze me wel op televisie zouden zien. Immers, ik moest toch wat van het leven in Hollywood weten om een leuk stuk voor de ketter te schrijven. En dat kon alleen op deze manier, dat moesten ze maar begrijpen. Toch kreeg ik mijn twijfels. Wat moest er gebeuren als ik zometeen uit het vliegtuig zou stappen? Zou ik wel ontdekt worden? En had ik als ik straks eenmaal beroemd was wel tijd om een stuk te schrijven, dat waarvoor ik dit allemaal deed? “Hallo schoonheid.” Hoorde ik achter me. “Is deze stoel bezet?” Een jongen van ongeveer twintig jaar kwam naast me zitten. En guess what? Hij werkte bij een platenmaatschappij. Na een tijdje kletsen waren al mijn zorgen in één klap verdwenen. Het ging vanaf dat moment als een speer. Ik nam een clip op, en tot mijn grote verbazing was ik in één klap beroemd. Boem. Het was te gek! Nu nog mijn stuk schrijven. Straks misschien. Maar plotseling kreeg ik een visioen. Ik zag een lijn... een doodlijn... Woeha! De deadline voor de schoolkrant! Help! Over twee dagen al! In één klap vond ik het niet meer leuk om beroemd te zijn. Boem. Van Frits (de jongen uit het vliegtuig) kreeg ik een ticket terug, en daar ging ik weer. Dag Hollywood, dag showbizz, dag Frits, dag droom, dag thema schoolkrant. Ik hou het maar bij de thema’s die een beetje te doen zijn. Ik ga niet meer weg! Ik blijf thuis in mijn kamer schrijven. Ik hou het bij het open podium. En nu is dit stuk ook al te laat. Want ik was in Hollywood. Mariska en Dorien, jullie zijn heel aardig hoor, maar eh... De thema’s wat dichterbij huis graag! En kijk nou... Nu gaat het weer over Nederland. Da’s bet wel handig, voor mij dan. Ze zijn helderziend, die mensen. Hee eh... Mariska(hoofdredactrice schoolkrant), kun je me ook vast voorspellen wat ik straks voor aardrijkskunde ga halen?

- xxx - Marjolein.

PS : Dit verhaal moet je niet zo serieus nemen...(misschien had je dat al begrepen...)

Brief 2, hoes 7, Henk aan Aad.

Lübeck, 3 Aug. 1943

Beste Adri,

Zoo, zoo, toch nog de pisang geworden! Ik ontving vanmorgen de brieven van jou en van Moeder. Natuurlijk was ik erg verrast, dat had ik niet verwacht. Ja, het wemelt hier ook van landgenooten en jij zult ook wel aanspraak en voorlichting genoeg vinden om wat wegwijs te worden. Ik hoop dat je het zult kunnen stellen, het zal wel geen jaar meer duren. Het zal je wel vreemd zijn om je aan de taal te wennen, beste dus het zoo goed mogelijk te doen, dat ze je niet bedonderen. Het is de laatste dagen allesbehalve "kousbousssen", niet? Vannacht was er hier een erg hevig onweer dat urenlang duurde tegelijk met luchtalarm dat bijna 2½ uur duurde. Gelukkig werd Lübeck niet aangeval- len, maar het was een ontzettende schieterij op machines die toch te hoog vlogen om ze te kunnen raken. Ja, het was echt beangstigend. Hamburg is in een stuk of vier aanvallen met voorsteden en alles geheel vernield. Soldaten zeggen dat je zoo om de 10 minuten lopen nog wel eens een huis ziet dat geheel of gedeeltelijk bewoonbaar is gebleen.

Je hebt natuurlijk mijn brief voor je verjaardag niet gekregen, hè? Dan van hier uit nogmaals hartelijk gefeliciteerd, nog vele jaren en de beste wensen, hoor. Ik had je nog wat geld toegedacht, wil ik je van hier uit wat sturen? Mocht je graag wat geld bij de hand hebben, schrijf dat dan. Ik heb genoeg hier. Nu Vader aan 't werk is en brieven en postwissels toch niet goed overkomen, zal ik niet veel meer naar huis kunnen sturen en moet ik zien hoe ik het beste kan handelen. Misschien is het dan het beste hier bij een bank tegen Hollands papier in te wisselen en dat te bewaren.

Heb je al een rookerskaart? Ze geven hier al 1 Mark + 75 cent voor 1 sigaret! Of ruilen voor brood, dat wordt ook gedaan.

Nou ja, ik stop voor ditmaal. Schrijf weer eens gauw nadere bijzonderheden, hoe je het hebt. Het is vandaag een vrije dag en ik ga straks uit met een aardig Duitsch meisje waarmee ik innig bevriend ben geraakt. Ze is heelemaal niet mooi, dat niet, maar een flinke Griet en erg aardig, misschien wil ik ze nog wel als vrouw hebben ook. 25 jaar oud is ze. Enfin, dat hoor je ook nog wel. Gaat ie dan zoo scheepies bouwen?

Nou, hou je maar taai, hoor! Het beste en tot volgende keer.

Je broer Henk.

Bei Elzemann, Geninerstrasse 6, Lübeck.

familie AGENDA

5 SEPTEMBER	FRANS
9 SEPTEMBER	SKATEMARATHON
15 SEPTEMBER	OPTREDEN BLUE BAND
19 SEPTEMBER	HERMAN
22 SEPTEMBER	HENK
22 OKTOBER	PAUL
2 NOVEMBER	TROUWDAG JEVADER & ATTIE
20 NOVEMBER	ISKANDER
22 NOVEMBER	HANNEKE
26 NOVEMBER	NATHAN

Brief 3, hoes 8. Henk aan Aad. Met postwissel van RM 40.-.

Lübeck, 11 Augustus 1943

Beste Adri,

Gisteren was weer m'n vrije dag, ik heb die erg gezellig doorgebracht en toen ik 's-avonds thuiskwam vond ik je brief. Het deed me plezier weer zoo spoedig van je te vernemen, want ik was er lang niet gerust op dat je je terecht zou kunnen vinden. Heb je dat taalboekje nog meegenomen? Het is het beste dat je je zoo gauw mogelijk met de taal vertrouwd maakt. Tussen haakjes, had je je pantoffels nog weggegooid voordat je naar dit land reisde?

Ik zie wel in dat je flink je brood hebt nu, maar altijd brood eten is toch niets gedaan. Je moest dan af en toe in een restaurant (Gaststätte) gaan eten, die zijn in elke stad genoeg, de prijzen zijn niet gek en eten zonder bon (Stamm-essen heet het) kost meestal 70 Pfennig + 10% bedieningsgeld. Heb je geen bonnetjes voor kleine hoeveelheden, dan neem je een grotere bon en vraagt of men het kan wisselen terwijl je het eten bestelt (Wollen Sie das wechseln, bitte?)

En nu wat geldzaken betreft. Dat is een akelige luizenstreek om je 3 weken zonder geld te laten zitten. Ik wil je nu graag wat lenen, maar zoo veel kan het op het ogenblik niet zijn, daar ik onverwacht een noodkreet uit Holland kreeg en daarvoor vrij veel geld moet wegsturen. Ik zal het zoo met je maken, ik schenk je 10 Mark nog voor je verjaardag en leen je nog 30 Mark die je me dan terugstuurt zoodra het je schikt, afgesproken? Tegelijk met deze brief verzend ik een postwissel aan je (Inland-Postanweisung) groot 40 Mark. Je moet het dan wel eerst van het postkantoor halen, maar het lijkt me veiliger dan in een brief geld in te sluiten. Schrijf je me gauw of je het goed ontvangen hebt? Als je niet veel te schrijven hebt, kun je postpapier sparen door briefkaarten te koopen Postkarten zu sechs Pfennig). Weet je al dat je brieven voor Holland op het postkantoor moet afgeven en er ook niet zelf postzegels op mag plakken? Ik heb twee dagen geleden naar huis geschreven en er jouw adres ook in vermeld voor het geval dat ze niet eerder bericht van jou hebben. Als je een brief voor thuis vlug wilt oversturen, zoek dan uit wie er van je collega's al gauw met verlof gaan en vraag om een brief van mee te nemen. Van onze kennissen hier gaat a.s. Zaterdagavond iemand met verlof naar Den Haag. maar het zal wel te laat zijn dan dat je nog bijtijds een brief voor thuis aan mij doorstuurt. De post met Holland gaat den laatsten tijd vrij slecht van de hand, de brieven doen er een maand of langer over of komen heelemaal niet aan! Weet je wat, als je niets bijtijds hierheen kunt sturen geef ik deze laatste brief van je mee, dan krijgen ze toch thuis enig bericht van je! Moeder zal het zeker wel heel erg gevonden hebben dat je toch nog weg moest en maakt zich natuurlijk erg ongerust over je.

Nou, Adri, het beste en tot volgende keer. Hartelijke groeten, ook van Frieda, aan wie ik je groeten heb overgebracht! Je broer Henk

P.S. Onze tijd hier schiet alweer op, 1 September vertrekken we naar Halberstadt. Van Martien heb ik in een poosje ook niets gehoord.

H. Elderson b/ Elzemann, Gninerstrasse 6, Lübeck.

De legendarische tante

BETS...

**Een verhaal van heel lang geleden
(zo tussen 1915 en 1920)**

November

Donker en koud en nat en winderig.

Vooral hier op het eiland Tholen, waar je ook nog overal het water hoort klotsen.

Zuster Bets de Boer heeft het druk. Ze is geroepen bij vrouw Pieterse, om bij de bevalling te helpen. Vroeger dan verwacht. Het zou wel eens een tweeling kunnen zijn, die een beetje eerder dan de uitgerekende datum het levenslicht gaat zien.

Het was een hele reis hier naar toe. Met paard-en-wagens, met bootjes, met pontjes. Je komt maar niet zo gemakkelijk in Zeeland. Zuster de Boer heeft alles klaargezet en gelegd, zo goed en zo kwaad als het ging. De familie Pieterse heeft het niet breed, de kleertjes zijn oud en versteld, een wiegje is er niet, alleen een soort mandkoffertje. Maar er is genoeg water gewarmd op het petroleumstel, en er hangt ook nog een ketel boven het vuur in de haard. Flink wat kranten onder het laken op het bed, als absorberende onderlaag. Ingepakte hete bakstenen in het mandje. Alles is gereed voor het kindje of de kindjes.

Er moet wel een dokter bij zijn. Zuster de Boer is heel bekwaam, ze heeft ook al heel wat bevallingen 'gedaan', maar er zijn handelingen die eigenlijk alleen een dokter mag doen. Bijvoorbeeld als er een schaar of tang aan te pas moet komen. Of als het kindje wegens stuitligging gekeerd moet worden. Het wachten is dus op de dokter. Maar ... zal hij wel op tijd komen? Ook hij moet reizen met pontjes en bootjes en paard-en-wagens. En het weer lijkt nog wel steeds slechter te worden

Zuster de Boer kijkt eens naar buiten. Kijkt of binnen alles in orde is. Kijkt of alles goed is met vrouw Pieterse. Die is dapper genoeg, maar zal het niet makkelijk krijgen. Zuster de Boer probeert haar moed in te spreken. De tijd gaat dringen. De geboorte kondigt zich aan. Het water is gebroken. Wat als de dokter niet op tijd komt?

Zuster Bets gaat bij zichzelf te rade. Ze weet wat er gebeuren moet. Ze kijkt voor alle zekerheid nog even in de boeken die ze gelukkig heeft meegebracht. Daarin staat

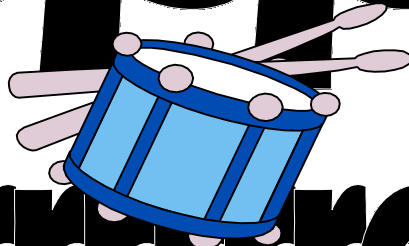
precies wat er kan en moet gedaan worden in het geval van vroeggeboren tweelingen. En ze weet, als het moet, dan kan ze het. Dan brengt ze het kind, of de kindertjes, alleen ter wereld.

Ze ziet dat het zover is. De vrouw heeft duidelijk persweën. Een hoofdje is te zien. Zuster Bets zucht nog eens diep, recht haar rug, en doet dan wat ze moet doen om de kinderen veilig geboren te laten worden. En het lukt. Twee kindertjes komen ter wereld. Ze huilen. Wat zijn ze klein en nietig. Het zijn echte couveusekindjes, maar een couveuse is er natuurlijk niet. Zuster Bets moet improviseren. Ze pakt ze meteen in warme doeken, legt ze in de mand met aan alle kanten hete kruiken. Maar eerst laat ze ze heel even aan moeder Pieterse zien. Ach wat is die gelukkig! En wat is ze Zuster de Boer dankbaar !

Zuster de Boer is ook dankbaar en gelukkig. Dat ze de juiste beslissing heeft genomen op het juiste moment, en juist heeft gehandeld. De dokter kwam pas de volgende morgen, toen het weer wat bedaard was en alles weer normaal kon rijden en varen. Natuurlijk was hij vol lof over wat Zuster de Boer had gedaan.

Ja, dat was de legendarische Tante Bets, over wie nogal lacherige verhalen de ronde deden. Ze was op latere leeftijd ook geen makkelijke tante, met heel starre ideeën over hoe men zich moest gedragen en alles moest regelen, liefst zoals het vroeger ging volgens de strenge regels “in het zusterhuis”. Want ze was eerst verpleegster geweest in een ziekenhuis; later was ze zelfstandig particulier verpleegster. Met succes. Ze zag kans voor haar ouwe vader en moeder (Oma Attie’s grootvader en grootmoeder van vaderszijde) een huisje in Overschie te kopen. En zelf had ze op den duur een prachtig huis in Doorn waar ze voor haar particuliere patiënten kon zorgen. Eén patiënt was een lid van de bekende Rotterdamse redersfamilie Endert. Die jongen was zwaar ziek, en is door de goede zorgen van Tante Bets blijven leven. Er ontstond een levenslange vriendschappelijke verhouding tussen de rijke Enderts en Zuster de Boer. Ze had daar altijd veel over te vertellen, en verviel daarbij –zoals alle mensen op leeftijd- nogal eens in herhaling. Een andere eigenaardigheid was dat ze, als kinderen uit de familie een nachtje bij haar kwamen logeren, die kinderen goed aan het werk zette, en dan hun ouders naderhand een rekening stuurde voor het verblijf. Toch moeten we niet geringschatten wat deze Elisabeth de Boer -komend uit een arm gezin- door hard werken en toewijding bereikt had.

moppen

trrrrrrrrrrrrommel

Wat is het meest muzikale dier?

Een koe: Zij heeft twee horens, een doedelzak, vier fluiten, ze slaat de maat en draait grammofoonplaten...

=> Wat is uw beroep?

Goochelaar.

=> En wat is uw beste nummer?

Meisjes doormidden zagen.

=> Is dat moeilijk?

Nee, dat kon ik als kind al.

=> Heeft u zusters?

Ja, zeveneneenhalf.

Meneer Niemann wil een kasteel kopen. Hij vraagt de oude kasteelheer:

‘Ik heb gehoord dat het hier spookt. Is dat zo?’

‘Nee, dan zou ik het zeker weten, want ik woon hier ten-slotte al 250 jaar.’

‘Vroeger moesten wij wel 25 uur per dag werken.’ vertelt de oude arbeider.

‘Onmogelijk. De dag heeft maar 24 uur.’

‘Wij moesten altijd een uur eerder beginnen.’

Een speld en een naald zwemmen om het hardst.

De speld wint.

‘Geen wonder,’ zegt de naald, ‘ik kreeg water in mijn oog.’

Een vrouw is bij de dokter geweest en haar man vraagt:

‘Wat heeft hij gezegd?’

‘Dertig gulden.’

‘Nee, ik bedoel, wat had je?’

‘Twintig gulden.’

‘Nee, ik wil weten wat je mankeerde.’

‘Tien gulden.’

Een oude man laat de conducteur zijn kaartje zien.

‘Maar dat is een kinderkaartje!’ Zegt de conducteur.

‘Kunt u zien hoe lang ik op de trein heb moeten wachten.’

PRIK -

Een paar krypto's van Herman:

Tante hebt ons in haar ban en laten wij niet vallen
(8): _ e _ _ v _ _ e _

Gevaarlijk voortouw (13):
_ _ t _ _ e _ l _ _ _ _

Even voor de duidelijkheid: Dat verhaaltje in de inleiding over Oma Attie is natuurlijk maar een grapje, en wij bedanken haar natuurlijk dat we in haar garage mochten oefenen!

BORD

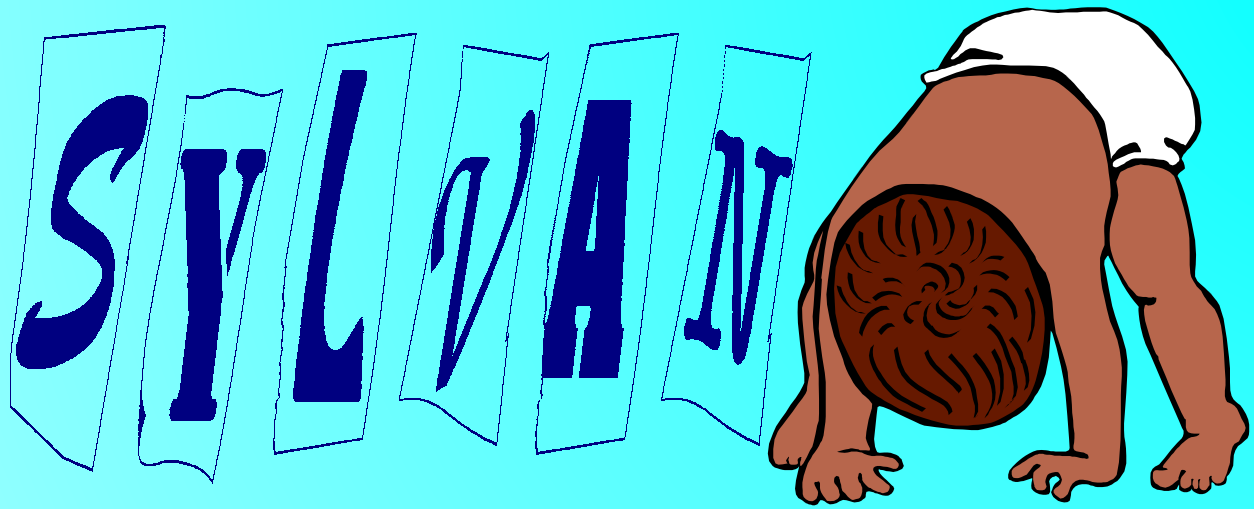
WIST-JU-DAT....

- FRANS EN CYNTHIA HEEL SEPTEMBER NAAR ITALIË GAAN?
- FRANS HIERDOOR NIET MEEDOET MET DE SKATEMARATHON?
- ZIJN VERJAARDAG OOK IN SEPTEMBER VALT...?
- ZE STROOPWAFELS MAKEN DOOR EEN WAFEL DOORMIDDEN TE SNIJDEN EN ER STROOP TUSSEN TE DOEN?
- DIT ONZINNIG IS OM TE ZEGGEN MAAR DAT IEDEREEN OP INGRIDS VERJAARDAG VOND DAT HET IN DE INFAMILIE MOEST?
- IK DE FAMILIE NOG NOOIT ZO MELIG HEB GEZIEN (VOLGENS MIJ WAREN ZE STONED)?

JA? O. DAN HAD IK HET DUS HELEMAAL NIET HOEVEN VERTELLEN. ZEG DAT DAN!

D'r loopt een kip tegen de muur aan:
...TOK...

Karel Duim staat in de hele school bekend om zijn knikkertalent. Zijn verzameling van glazen en marmeren knikkers is zeer begeerd, Karels zak zit werkelijk overvol. Gisteren, nadat hij iedereen van het laatste jaar had verslagen, telde Karel zijn buit. Hij ontdekte dat hij, als hij zijn knikkers in groepjes van twee, drie, vier, vijf en zes verdeelde, hij altijd één knikker overhield. Als hij ze echter in groepjes van zeven verdeelde, hield hij er geen over. Wat is het minimum aantal knikkers dat Karel nodig heeft om dit resultaat te bereiken?

Floep! Klonk het, En daar was hij. Sylvan Richard jurriaan elderson. geboren op 30 juli 2001. Zo snel mogelijk gingen we kijken, smulden de beschuit met muisjes op, met een perfect uitzicht op de slapende sylvan. Een flinke knul! We zijn allemaal heel blij voor hun gezin! Wel vond hanneke dat ze na hun vierde zoon met rood haar en blauwe ogen zouden stoppen... (vreemd, eigenlijk...)

Gefeliciteerd!